

VI

Mads Vestrup kom et Par Dage efter ude fra sin Roemark i en smudsig Lærredsjakke og Træsko, da han midt paa Landsbyens Gade mødte sin Nabopræst og Foresatte, den bekendte Provst Broberg, der kom kørende sammen med sin Kone i en nedslaaet Kalesjevogn. Den yndede Prædikant og Folketaler var en lille, graamanket Mand, og Provstinden lignede ham som en Tvillingsøster. Han sad tilbagelænet i Vognhjørnet og dampede mægtigt af en Cigar. Hun sad tilbagelænet i det andet Hjørne og stak en lille rød Næse i Sky.

Mads Vestrup gryntede ærgerlig, da han i Frastand genkendte Køretøjet. Han havde ingen Agtelse for sin navnkundige Kaldsbroder, som hørte til de saakaldte liberale Teologer, der næsten var ham i endnu højere Grad til Forargelse end de rene Fornægttere. Han ønskede kun at kunne slippe uantastet forbi.

Det ægteskabelige Tvillingsmil i Provstens og Provstindens Ansigter forsvandt, saasnart de opdagede Mads Vestrup, og gjorde Plads for stramme Miner.

Alligevel lod Provsten holde.

Til yderligere Ulykke begyndte han straks at tale om Godejeren paa Favsingholm og de Rygter, der gik om hans mærkværdige Helbredelse. Vidste man noget nærmere? Var det sandt, at han havde været paa Herregaarden? Havde han set Dihmer?

For ikke i Hidsighed at komme til at sige noget uovervejethav Mads Vestrup bomstille. Han stod med nedadvendte Øjne, fordi han ikke taalte Synet af denne løvemankede Abekat, denne æresyge Judas, der havde forraadt sin Frelser for Popularitetens Blodpenge og pyntet Kristi strenge Lære op med Flitter og Stads i Tidens letfærdige Aand.

Da Provsten stadig intet Svar fik, gav han Kusken et Tegn, og Vognen kørte videre.

„Det Menneske er snart moden til Daarekisten,“ sagde han. „Han burde i Grunden ikke have Lov til at sidde i Embede . . . Og som han dog ser ud i Klæderne!“